

Î N C H E I E R E

04 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Iulia Sîrcu

Judecătorii: Iuliana Oprea, Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Cojocari Constantin,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Cojocari
Constantin către Ministerul Afacerilor Interne privind contestarea actului
administrativ și obligarea recalculării indemnizației unice de concediere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2014, prin care a
fost respins apelul declarat de către Cojocari Constantin, fiind menținută hotărîrea
Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 12 iunie 2014,

c o n s t a t ă

La 15 mai 2013 Cojocari Constantin s-a adresat cu cerere de chemare în
judecată către Ministerul Afacerilor Interne privind anularea actului administrativ,
certificatul nr.7 din 25.03.2013; de a-i considera vechimea calendaristică în poliție
de 21 ani, 12 zile, a obliga MAI de a recalcula indemnizația unică de concediere
reieșind din vechimea de peste 21 ani; a încasa de la MAI în beneficiul său diferența
indemnizației de concediere în mărime de 4 salarii lunare în sumă totală de 28
558,52 lei și a prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei.

Ulterior, concretizîndu-și cerințele, a solicitat suplimentar celor invocate inițial
anularea actului administrativ, și anume refuzul MAI cu nr.22/C-79/13 din
16.04.2013 de revocare a certificatului nr.7 din 25.03.2013 emis de Direcția generală
resurse umane a MAI.

În motivarea acțiunii sale, reclamantul a invocat că după îndeplinirea
serviciului militar în termen, în perioada 15.11.1987 - 24.12.1989, la data de
05.02.1990 a fost angajat în Secția Afacerilor Interne din raionul Ungheni a MAI.
Ulterior a activat în diferite funcții și la 15.12.2000 a fost concediat la cererea

proprie.

La data de 23.02.2005 a fost reangajat în serviciu în organele afacerilor interne, iar la moment este concediat prin ordinul nr.166 ef. din 06.03.2013 din cadrul MAI, unde a activat din 05.02.1990 pînă la 15.12.2000, ulterior reangajîndu-se la data de 25.02.2005 activînd pînă la concediere, astfel considerînd că a acumulat o vechime calendaristică în serviciu în poliție de 21 ani, 12 zile.

La momentul concedierii, de către Direcția generală resurse umane a MAI au fost eliberate două certificate contradictorii referitor la vechimea calendaristică a reclamantului, pe de o parte într-un certificat era indicată o vechime calendaristică în serviciu în poliție de 21 ani, 12 zile, iar în certificatul nr.7 era indicat o vechime de 18 ani, 11 luni, 03 zile.

Invocă reclamantul că, cu conținutul certificatului nr.7 reclamantul nu este de acord, consideră că actul menționat îi lezează dreptul său la indemnizație prevăzut de Legea nr.320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului. La solicitarea sa de a se corecta eroarea la capitolul vechimii calendaristice, reclamantul a primit la data de 16.04.2013 refuzul nr. 22/C-79/13 din partea pîrîtului, explicîndu-se că vechimea calendaristică de 21 ani, 12 zile nu poate fi luată în calcul și pentru achitarea indemnizației unice de concediere, care pîrîtul o consideră o perioadă distinctă față de vechimea calendaristică în serviciu în poliție.

Totodată, reclamantul consideră că neîntemeiat a fost diminuată vechimea calendaristică în serviciu în poliție de la 21 ani, 12 zile la 18 ani 11 luni 03 zile, respectiv fiind achitate 10 salarii lunare, pe cînd de facto pîrîtul trebuia să achite 14 salarii lunare.

Mai menționează reclamantul că potrivit ordinului MAI nr. 60 din 20.03.1995, la momentul reangajării reclamantului în serviciu în organele afacerilor interne, prin ordinul CPs Botanica nr. 27 ef. din 11 martie 2005, i-a fost întărit stagiul în serviciu, în care a fost inclus serviciul în Forțele Armate. Mai mult ca atît, reclamantul indică ca stagiul respectiv fiind confirmat și prin Decizia comisiei CPs Botanica din 23 martie 2005. Astfel, faptul includerii de către pîrît, pentru stabilirea pensiei, în vechimea în poliție a duratei serviciului în Forțele Armate, iar pentru achitarea indemnizației această perioadă ne fiind inclusă, reclamantul consideră că contravine normelor legale.

Totodată, în motivarea pretențiilor sale, reclamantul invocă prevederile Hotărîrii Guvernului RM nr. 78 din 21.02.1994 cu privire la modul de calculare a vechimii în muncă, stabilire și plată a pensiilor și indemnizațiilor militarilor, persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne, colaboratorilor Centrului Național Anticorupție și sistemului penitenciar, cît și prevederile Legii nr. 320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului. Astfel, reclamantul consideră că vechimea în serviciu i-a fost stabilit la

momentul reangajării lui, adică la 23 februarie 2005, fiind întărită prin Ordinul Comisarului de poliție al sect. Botanica nr. 27ef. din 11.03.2005 și Decizia comisiei CPs Botanica din 23 martie 2005, stagiul în serviciu în organele afacerilor interne la data de 23 martie 2005 constituind 12 ani, 11 luni, 21 zile. Ulterior, pe parcursul activității în organele afacerilor interne stagiul menționat a stat la baza calculării și achitării sporului de soldă în procente.

De asemenea reclamantul mai invocă faptul că, pînă la 05.03.2013, data intrării în vigoare a Legii nr. 320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, prin Ordinile și Dispoziția menționată mai sus, i-a fost stabilită vechimea în serviciu în cadrul organelor afacerilor interne, iar reprezentanții Direcția generală resurse umane a MAI, la întocmirea Certificatului nr. 7 nu au luat în considerație normele respective, ordinele în cauză nefiind contestate sau anulate. Tot aici, reclamantul mai invocă și faptul că Direcția generală economie și finanțe a Ministerului Afacerilor Interne, prin răspunsul nr. 15/1-C-143/13 din 27.03.2013 confirmă că, vechimea în serviciu stabilită prin ordinul 27 ef. la data de 04 aprilie 2012, a constituit peste 20 ani, acest fapt servind temei pentru majorarea sporului pentru vechime de la 35 %, la 40 %.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 12 iunie 2014 a fost respinsă ca tardivă și neîntemeiată acțiunea.

Ne fiind de acord cu soluția instanței de fond, la data de 07 iulie 2014 Cojocari Constantin a declarat apel, solicitînd casarea hotărîrii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 12 iunie 2014, și emiterea unei noi hotărîri prin care să fie admisă acțiunea integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2014 s-a respins apelul declarat de către Cojocari Constantin, fiind menținută hotărîrea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 12 iunie 2014.

La adoptarea soluției sale, instanța de apel a constatat că, potrivit ordinului nr.166 ef din 06.03.2013, Cojocari Constantin a fost concediat din cadrul MAI, fiind dispusă achitarea pensiei pe linia MAI, compensației bănești pentru concediile neutilizate și indemnizației unice de concediere.(f.d. 8);

Potrivit certificatului nr.7 din 25.03.2013, apelantului i-a fost calculată vechimea calendaristică în serviciu în poliție de 18 ani, 11 luni, 03 zile. (f.d. 14);

În legătură cu dezacordul vechimii calendaristice indicate în certificatul nr.7 din 25.03.2013, Cojocari Constantin la 27.03.2013 a depus o cerere prealabilă față de pîrît cu solicitarea de a revocarea în parte a certificatului nr.7 și includerea vechimii în serviciul în poliție 21 ani, 12 zile, cu achitarea indemnizației unice de concediere în mărime de 14 salarii lunare, (f.d. 17-19);

La data de 16.04.2012, apelantul a primit refuzul MAI la cererea sa prealabilă, prin care a fost informat că vechimea totală în serviciu în poliție constituie o

perioadă distinctă față de vechimea calendaristică în serviciu în poliție, (f.d. 20).

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) al Legii nr. 793 din 10.02.2000 cu privire la contenciosul administrativ, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ va solicita, printr-o cerere prealabilă, autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia, în cazul în care legea nu dispune altfel.

Potrivit prevederilor art. 15 alin. (1) al Legii nr. 793 din 10.02.2000 cu privire la contenciosul administrativ cererea prealabilă se examinează de către organul emitent sau ierarhic superior în termen de 30 de zile de la data înregistrării ei, decizia urmînd a fi comunicată de îndată petiționarului dacă legislația nu prevede altfel.

Astfel, după cum a fost stabilit și de către instanța de fond, ambele părți au respectat termenii indicați în prevederile art.14-15 al Legii contenciosului administrativ, potrivit cărora atît persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ a solicitat, printr-o cerere prealabilă autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia, cît și cererea prealabilă a fost examinată de către organul emitent în termen de 30 de zile de la data înregistrării ei, decizia urmînd a fi comunicată de îndată petiționarului.

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. al Legii nr. 793 din 10.02.2000 cu privire la contenciosul administrativ, cererea prin care se solicită anularea unui act - administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile în instanța de judecată, acest termen începînd să curgă de la data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia.

Se reține că la data de 17.10.2013, apelantul Cojocari Constantin a înaintat în instanța de judecată cerința de anulare a actului administrativ, și anume refuzul MAI cu nr.22/C-79/13 din 16.04.2013 de revocare a certificatului nr.7 din 25.03.2013 emis de Direcția generală resurse umane a MAI, cerința în cauză fiind înaintată cu expirarea termenului de 30 zile de la data comunicării refuzului și respectiv aceasta nu poate fi considerată ca fiind înaintată tardiv.

Astfel, instanța de apel a respins ca nejustificate afirmațiile apelantului indicate în cererea de apel precum că cererea de chemare în judecată a fost depusă la 15.05.2013, adică în termen de pînă la 30 zile de la data comunicării refuzului și respectiv aceasta nu poate fi considerată ca fiind înaintată tardiv.

În conformitate cu prevederile art. 65 alin. (2) al Legii nr. 320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, în cazul eliberării din serviciu în legătură cu pensionarea sau din cauza reducerii personalului ori a

lichidării subdiviziunii, polițistului i se acordă o indemnizație unică în corespundere cu vechimea calendaristică în serviciu în poliție.

Având în vedere faptul că, vechimea totală în serviciu în poliție constituie o perioadă distinctă față de vechimea calendaristică în serviciu în poliție, aceasta din urmă urmînd a se include în vechimea totală în serviciu în poliție și constituind perioada în care persoana a activat nemijlocit în cadrul organelor de poliție, instanța de apel a considerat că apelantului corect i-a fost calculată vechimea calendaristică în serviciu în poliție de 18 ani, 11 luni și 03 zile pentru primirea indemnizației unice și respectiv achitate 10 salarii lunare în corespundere cu prevederile art. 65 alin. (2) lit. c) al Legii nr. 320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, iar totodată s-a respins afirmațiile vis a vis de aceste aspecte indicate în cererea de ape.

Astfel, instanța de apel a constatat că prima instanță a examinat litigiul multiaspectual, corect a stabilit circumstanțele de fapt, corect a aplicat legea materială și ca urmare a emis o hotărîre legală și întemeiată.

La 26 ianuarie 2015 Cojocari Constantin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și casarea hotărîrii primei instanțe, și emiterea unei noi hotărîri prin care să fie admisă acțiunea integral.

În motivarea recursului Cojocari Constantin a indicat că, consideră deciziile instanțelor inferioare ilegale și neîntemeiate, deoarece în cadrul examinării cauzei instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea justă a litigiului și a aplicat și interpretat eronat normele dreptului material și procedural, fapt ce a dus la pronunțarea unei decizii ilegale și neîntemeiate.

Invocă recurentul în recurs aceleași argumente ca și în cererea de apel, însă suplimentar a invocat că instanțele inferioare eronat au respins toate cerințele înaintate de Cojocari Constantin pe motiv că cererea ar fi depusă tardiv.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Cojocari Constantin este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Cojocari Constantin nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizând actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că, argumentele recurentului se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei.

Instanțele judecătorești au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recursul declarat de către Cojocari Constantin, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept, căroră instanța de apel le-a dat o apreciere corectă, avînd la bază cumulumul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform cerințelor art. 130 CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse, or recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Cojocari Constantin ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de către Cojocari Constantin se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iuliana Oprea

Iurie Bejenaru